

**VERDENSRELIGION OG
VERDENSPOLITIK**

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Det daglige livs mysterium

For de allerfleste mennesker verden over er det daglige liv et mysterium. Det er overfyldt med et kolossalt væld af gåder. Men det er ikke blot dette, at disse gåder eksisterer, der forvolder mange kvaler og lidelser, men det er også dette, at mange mennesker forsøger at give løsninger på disse gåder, løsninger, som undertiden viser sig at være ganske forkerte. Disse fejlagtige løsninger har i mange tilfælde ført menneskene i fordærv, fordi de i god tro har indrettet deres liv på disse og har handlet derefter. Deres daglige væremåde er derved blevet forkert. Ja, disse mennesker er ligefrem blevet afsporet, hvilket her vil sige, at de praktiserer en væremåde, der om end ubevidst gør deres daglige

liv til en større eller mindre lidelsestilstand eller ulykkelig skæbne alt efter afsporingens omfang og natur. Denne menneskenes afsporede eller fejlagtige væremåde bliver til kendsgerning igennem alle de større eller mindre krige, menneskene med deres væremåde udløser, så vel mand og mand imellem som imellem nationer og stater. Vi er netop blevet vidne til krige og revolutioner med tortur og døds-kamre, lemlæstelser og henrettelser i det uendelige, ja, at mord og drab endog i disse tilfælde er autoriserede. Hvad mener man om Hiroshima- og Nagasaki-ødelæggelsen, hvor tusinder af mennesker blev udsløjet, rent bortset fra alle dem, der blev livsvarige invalider, ruinerede og hjemløse? Hvad mener man om alle de mange mennesker, der fødes hos forældre, der er nødstedte i stor elendighed og primitivitet, kommer til at leve i en ulykkelig eller lidelsesfuld skæbne lige til deres dødsdag, medens andre mennesker fødes lige til det modsatte, fødes hos forældre, der lever i rigdom, luksus og velvære? Hvorfor har nogle mennesker ikke det sted, hvortil de kan hælde deres hoved, og andre ejer gi-

gantformuer, ja, er milliardærer? Hvorfor skal menneskene udvide og bygge nye hospitaler trods lægernes og videnskabens utrættelige arbejde for at råde bod på dette ocean af sygdomme, som menneskeheden er inficeret med? Hvorfor bliver sygdomstilfældene derfor ikke færre og færre? Hvorfor alle disse ødelæggende, lemlæstende og dødbringende krige, som martrer og læderer menneskeheden og gør livet til en dommedags- eller ragnaroksepøke? Det er ikke så mærkeligt, at livet er et mysterium for jordens mennesker.

2. KAPITEL

Hvorfor krig, ragnarok og lidelser?

I henhold til dette det daglige livs mysterium bliver det mest fundamentale i menneskeheden tilværelse: at finde løsningen på livets mysterium. I menneskeheden meget primitive eller uintellektuelle stadi-

er er denne løsning ikke noget særligt problem. Disse menneskers opfattelse af livet befordres endnu næsten udelukkende i kraft af deres instinkt. Instinktevnen udgør en organisk automatisme, ved hvilken væsenernes liv befordres, så længe de i udviklingen endnu ikke har fået intelligensevnen udviklet, og samme evne derfor kun eksisterer som mere eller mindre latent.

Det er instinktevnen, der indtil hundrede procent befordrer planternes liv, ligesom den også i en væsentlig grad befordrer dyrenes liv. Det er også denne evne, der befordrer alle automatfunktionerne i de levende væseners organismer. Og, som vi før nævnte, er det også den, der rent automatisk befordrer det endnu uintellektuelle menneskes religiøse sans. Denne sans er det samme som en evne til midlertidigt eller igennem de uintellektuelle stadier at føle, at der eksisterer højere og mægtigere livsformer end de jordiske menneskers.

Disse højere livsformer eller væsener mentes at herske over naturens kræfter og i virkeligheden også over menneskene. Medens instinktet kunne gøre dem bevidst i, at der eksisterede højere livsformer el-

ler væsener, kunne det ikke gøre dem bevidst i, hvordan disse højere væsener så ud, eller hvorledes deres liv formede sig. Her kunne de kun opfatte disse væseners livsformer som analoge med deres egne livsformer. De dannede derfor disse væsener i deres eget billede. De regnede med, at disse højere væsener også levede i krig og kamp ligesom menneskene. De regnede med, at der imellem disse var onde og gode væsener ligesom imellem menneskene. Og fra denne opfattelse af de højere livsformer eller væsener stammer begreberne „guder” og „djævle”. Guderne var de gode væsener, og djævlene var de onde væsener, som man måtte frygte, eftersom de jo var mægtigere end menneskene. Det gjaldt derfor om at komme i yndest hos de gode væsener: guderne. Og denne opfattelse affødte opfattelsen af og indstillingen til et „forsyn”. Denne opfattelse og indstilling blev til det, vi i dag kalder „gudsdyrkelse”.

Guddomsopfattelsen blev således det bærende fundament for menneskenes opfattelse af moral. Denne moral affødte igen lovene for deres væremåde. Da denne væ-

remåde således var baseret på væsenernes guddomsopfattelse, måtte samme væremåde blive mere eller mindre ufuldkommen, alt eftersom guddomsopfattelsen var mere eller mindre ufuldkommen. Hvordan kunne guddomsopfattelsen være ufuldkommen, eftersom den automatisk blev affødt i menneskets sind af dets instinkt? Alle af instinktevnen affødte automatfunktioner i væsenernes organismer og i andre forhold er normalt ufejlbarligt i kontakt med virkeligheden. Det er rigtigt, men her må vi huske på, at instinktevnen har ikke affødt hele guddomsopfattelsen. Den har kun affødt væsenets fornemmelse af, at der eksisterede et forsyn eller en guddom, men absolut ikke, hvorledes denne guddom ser ud i detaljer og fremtræden. Denne side af guddomsopfattelsen er skabt af væsenernes endnu meget primitive, ufuldkomne eller uintellektuelle forestillingsevne, altså en evne, hvis resultater hverken er intellektuelle eller intuitive. Disse forestillinger om Guddommen, som væsenerne ved hjælp af denne evne skabte, er således uintellektuelle og derfor i større eller mindre grad uvirkelige.

Væsenernes opfattelse af Guddommen og den heraf følgende moral og væremåde var således baseret på mere eller mindre uvirkelige eller usande forestillinger i forhold til den absolut virkelige eller kosmiske sandhed eller løsning på livsmysteriet. Men den ligger helt uden for det, et menneske med sin blotte instinkt- og fantasi-bårne livsoplevelsesevne kan fatte og forstå.

Væsenernes opfattelse af moral var af født af deres indre fornemmelse af højere væseners, „guders” og „djevles” eksistens. Det er denne instinktmæssige fornemmelse af højere væseners eksistens, vi i dag kalder „religiøs tro”. Denne religiøse tro er ledestjernen i alle folkeslags moral og væremåde, så længe de endnu er ganske uintellektuelle og må leve på deres instinkt-, tyngde- og fantasieevne.

Vi ser således her, at menneskene på de primitive eller uintellektuelle udviklingsstadier bliver ført i kraft af deres instinkt akkurat ligesom dyrene. Der er blot den forskel, at dyrene er ubevidste i denne førelse. De ledes ikke ved nogen religiøs tro. Deres instinkt leder dem til at gøre

det, der for dem er en livsbetingelse.

Menneskene har derimod fået udviklet deres tænkeevne således, at de er i stand til at danne sig forestillinger om det liv, de lever i, selv om disse forestillinger på de primitive stadier er ganske uintellektuelle og derved i større eller mindre grad bliver fejlagtige. Det er denne fejlagtighed, der viser os deres ophavs primitivitet eller ufærdige tilstand. Det virkelig sande i disse væseners liv var altså kun deres instinktmæssige fornemmelse af en højere magts tilstedeværelse. Det mere eller mindre usande var altså de af væsenernes uintellektuelle forestillingsevne frembragte opfattelser eller beskrivelser af denne højere magts fremtræden i form af guder og djævle og disses daglige liv. At de ikke kunne opfatte disse gigantvæseners daglige liv anderledes end deres eget liv, men dog fremtrædende i en tilstand, der opfyldte alle de ønskedrømme, de selv nærede, men som de ikke kunne få opfyldt i deres eget liv, var selvfølgelig.

Således opstod der et ideal for menneskene at indstille deres liv på. Disse idealer måtte naturligvis blive forherligelse af

det dræbende princip, eftersom dette princip jo er det herskende livsprincip i dyreriget og ligeledes i den side af det ufærdige menneskes mentalitet, vi kalder „det dyriske” i mennesket. Vi har et godt eksempel på denne menneskenes idealisering af det dræbende princip i vor nordiske gudelære, i hvilken det højeste ideal var at dræbe og selv blive dræbt. I modsat fald kom man ikke til „Valhal”, denne gudelæres „paradis”. Menneskene levede i krig, røveri, plyndring, drab og undertrykkelse af hverandre. Og jo bedre begavelse man havde i denne retning, desto større yndest kom man i hos guderne. At denne drabstilværelse måtte afføde en lidelsernes mangfoldighed, er selvfølgelig. Da lidelser afføder den humane evne i menneskene, hvilket igen vil sige: evnen til at føle sympati eller kærlighed, kom alle disse drab eller denne morderiske væremåde til at støde an imod denne ny følelestilstand i menneskene. Og menneskene begyndte at forestille sig idealer, der passede bedre ind i deres begyndende sympati- eller næstekærlighedsevne. Og disse forestillinger blev udformede i nye love for væremåde, forkyndt

af verdensgenløsere, og de såkaldte verdensreligioner opstod.

Her i vesten blev det den kristne verdensreligion, der kom til at være den herskende. I denne verdensreligion er kærlighedsidealet intet mindre end dette, at man skal elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Endvidere hedder det, at man skal tilgive sin næste ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsinstyve gange syv gange dagligt. Det man vil, at andre skal gøre imod en, det må man først selv gøre imod dem. Stik dit sværd i skeden, thi den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd.

Men bliver disse idealer nu strengt overholdt af vestens folk? Absolut ikke. Da disse idealers overholdelse er den absolutte betingelse for skabelsen af en virkelig og absolut fred på jorden, hvor al krig, myrderi, røveri, plyndring og undertrykkelse, henrettelse, had og hævn er en umulighed, er det ikke så mærkeligt, at menneskerne, selv om de kalder sig „kristne”, lever i krig, ragnarok og lidelser.

3. KAPITEL

Menneskenes misforståelse af de kristne verdensidealer

Hvorfor opfylder den kristne religions tilhængere ikke deres religions stærkt foreskrevne idealer? Hvordan går det til, at de såkaldte „kristne folk” til dato er de dygtigste krigsfolk i verden? Hvorfor elsker de ikke deres næste som dem selv? Hvorfor gør de ikke det imod andre folk, som de gerne vil have, at disse skulle gøre imod dem? Hvorfor overholder de ikke budet med hensyn til at stikke sværdet i skeden, men derimod ikke alene bruger sværdet, men tillige har mangfoldiggjort deres evne til at dræbe, ødelægge og lemlæste millioner og atter millioner af gange ved hjælp af deres beherskelse af atomkræfterne? Hvorfor bliver der stedse flere og flere tomme stole under gudstjenesten i de kristne kirker? Hvorfor bliver der flere og flere mennesker, der bliver materialister eller gudløse? Hvorfor gør menneskene ikke alt muligt for at opfylde de kristne idealer, hvorved de ville få den absolutte fred, som de i

virkeligheden alle ønsker? For at komme til at forstå denne menneskenes situation, må vi tilbage til at se lidt på de menneskers mentalitet, til hvem de kristne idealer blev givet.

Hvordan var disse menneskers mentalitet, før de kom ind under de kristne idealers forkyndelse? Den var af en sådan natur, at den naturligvis ikke kunne acceptere disse umådeligt ophøjede idealer i sin fulde udstrækning. I kraft af deres religiøse instinkt var de bevidst i, at der var højere væsener til end menneskene, og ligeledes kunne de også acceptere, at der var en almægtig guddom til. Disse ting kunne de godt acceptere. Her kom deres instinkt dem til hjælp og befordrede deres urokkelige tro netop på denne ene almægtige gud. Og da de var trætte af den dræbende valhalsreligion, var de også til en vis grad modtagelige for den humanisme eller næstekærlighed, som de kristne idealer påbød. Men her er vi siden blevet vidne til, at de slet ikke kunne magte at opfylde disse idealer. De kunne hverken elske deres næste som dem selv eller lade være med at komme i krig, lade være med at dræbe.

Og de tabte til sidst troen på disse idealer. De dannede sig så den forestilling, at disse idealer kunne menneskene ikke opfylde. Det var kun verdensgengløseren eller Kristus, der kunne opfylde dem. Man begyndte så at fortolke disse idealer på en sådan måde eller iklæde dem en sådan form, at de bedre kunne passe med den væremåde, de var i stand til at kunne præstere. Man indførte så forestillingen om „syndernes forladelse”, som man kunne få i kraft af Jesu korsfæstelse, idet man forestillede sig denne som straffen for menneskenes synder, som verdensgengløseren eller det uskyldige væsen havde påtaget sig. Ved at bede om nåde skulle de angrende mennesker så kunne blive fritaget for virkningerne af det onde, de havde begået.

At denne ændring af de kristne verdensidealere ikke i nogen særlig grad kunne inspirere menneskene til at komme bort fra de dræbende idealer fra fortiden er naturligvis givet. Og derfor velsigner man i visse situationer krigen og de her ind under hørende mordvåben og helvedesmaskiner. Og verden må i dag leve i et ragnaroks krige, myrderier og religiøst kaos og gud-

løshed. Men det er i virkeligheden ikke andet end opfyldelsen af den „dommedags-epoke“, der blev forudsagt af Kristus selv.

4. KAPITEL

Hvad dommedagsepoken betyder

Hvad betyder så denne dommedagsepoke, som verden her i det tyvende århundredes krige og revolutioner er blevet vidne til? Hvad var det for rædsler, vi blev vidne til i den anden verdenskrigs brutale erobringstogter, koncentrationslejre med deres tortur- og gaskamre, sultedød og andre kulminerende rædselsprocesser og raceforfølgelse, som man påførte værgeløse mennesker, børn såvel som voksne, gamle såvel som unge? Var hele denne dommedagsepoke ikke en total ignorering af alle kosmiske, kristne idealer? Var det ikke praktiseringen af en kulminerende overtrædelse af de samme guddommelige idealer? Det var en verden af kulminerende

„antikristendom”, der her i det tyvende århundrede lyslevende blev åbenbart for jordens mennesker. Det var en demonstration i materie, kød og blod af, hvorledes det går til i en verden af højintelligente mennesker, der ikke bruger deres begavelse til at opfylde de kristne idealer således, som det blev direkte påbudt fra verdensgenløserens mund, men derimod ligefrem bruger deres begavelse til at skabe en kulminerende overtrædelsestilstand af netop disse livets højeste kosmiske idealer. Uden overholdelse af disse idealer kan intet som helst væsen komme til at opleve det absolut virkelige liv, der er det samme som den evige fred og den heraf følgende lykke og salighed.

Hvorfor kunne de kristne verdensidealers ikke bevirke, at menneskene ikke kom ud i denne antikristendom, denne dommedagstilstand eller helvede? Nej, det kunne de ikke, og det ses også tydeligt, at det aldrig har været deres formål at forhindre denne vort århundredes dommedagsepoke eller antikristendom.

Det er rigtigt, at de kristne idealer blev givet menneskene for snart to tusinde år

siden, men ligesom den fysiske eller materielle verden umuligt kan blive frugtbar ved det bare solskin, således kan menneskehedens mentale eller åndelige kontinenter lige så lidt blive frugtbart og levende ved det bare mentale eller åndelige solskin. Det bare solskin skaber kontinenterne om til ørkener. Ligesom den fysiske jordbund må være forsynet med næringsstoffer og vand for i forbindelse med solens varme og lys at kunne give et frugtbart plante-, dyre- og menneskeliv, således må også menneskehedens mentale eller åndelige jordbund udstyres med vand og næringsstoffer i forbindelse med det mentale eller åndelige solskin, hvilket vil sige den allerhøjeste visdom eller kosmisk videnskab for at kunne udfolde den totalt fuldkomne vækst og frodighed, som udgør kosmisk bevidsthed og gør sit ophav til det fuldkomne „menneske i Guds billede efter hans lignelse”.

Menneskenes mentalitet kan således ikke forandres ved en blot og bar vejledning. For at en vejledning overhovedet kan betyde noget i et væsens væremåde, må det i forvejen have oplevet et vist område af erfaringer i det pågældende felt. Og det er de

spørgsmål, der kan opstå i et sådant erfaringsfelt, væsenet kan få besvaret igennem vejledning. Med hensyn til at kunne acceptere verdensgenløserens høje næstekærlighedsideal er menneskeheden ikke det område af erfaringer, der kunne gøre dem totalt modtagelige for de nævnte idealer. Og det er dette område af erfaringer, menneskeheden netop oplever igennem sine lidelser, der er nået frem til kulmination i form af dommedagsepoken. Alle de lidelser, menneskene allerede har gennemgået, og de lidelser, der endnu er tilbage for dem at opleve, vil afføde i dem den humanitetsevne, der vil gøre kristusidealene eller livets højeste kosmiske analyser aktuelle.

5. KAPITEL

Religion og politik identiske

I dette vort lille udsyn over den såkaldte „kristne verden” blev vi vidne til, at men-

neskene mere og mere frafalder deres tilslutning til kristendommen. Og noget lignende finder også sted i de øvrige verdensreligioner. I samme grad som intelligens-evnen udvikles, svækkes væsenernes religiøse instinkt. Og med denne svækkelse mister væsenerne evnen til at tro på de overleverede, religiøse idealer og bliver nu mere og mere ført i kraft af politiske idealer.

Hvad forstår man nu ved „politik“? Politik er kun en ny variation af det religiøse princip. Denne nye udløber af det religiøse princip er materialistisk. Den holder sig væsentligst til almindelige fysiske idealer, forbedring af regeringsformer og samfundsforhold, højnelse af kultur og skabelse af samfundsgoder, forsorg for invalider og gamle mennesker, beforder skolevæsen, sundhedsvæsen og mange andre kulturgoder og lignende samt politi og retsvæsen og dermed lov og orden i staten eller nationen, samt forbindelserne med andre lande, eksport og import, militære forhold, aftaler og overenskomster i stor udstrækning. Vi ser her, at denne variation af religiøsitet er meget mere aktiv, selv om

den er mere materialistisk end religionen.

Medens religionen mere er instinktmæssigt befordret, er politikken derimod intelligensbefordret. Og det er således intelligensevnen, der har skabt den nye variation af religiøsitet. Den måtte udvikle sig, før den humane evne kunne nå frem til udvikling, eftersom denne kun kunne udvikle sig og vokse eller affødes af lidelsesoplevelserne. Men dette, at væsenerne således fik intelligens, inden de fik nogen særlig humanitets- eller kærlighedsevne, bevirkede netop, at væsenerne blev eksperter i udfoldelse af mørket eller det dyriske princip i overdimensioneret form, så de kom til at fremtræde som væsener, der hverken hørte til dyrene eller til de fuldkomne mennesker. Og vi har her for os væsenerne med djævlbevidsthed.

Denne djævlbevidsthed bevirkede så igen, at de stærkeste folk kunne undertrykke de svageste folk. Og livet kom i virkeligheden til at forme sig under princippet „den stærkeres ret”, selv om der nok blev skabt et lov- og retsvæsen. Men da dommedagsepoken således er en livsbetingelse for væsenernes udvikling til at blive det

fuldkomne kærlighedsvæsen, ser vi således her en guddommelig verdensplan komme til syne. Og de mange samfundsgoder, som politikken har skabt og stadig vil skabe flere og flere af, er altså de begyndende humane frugter af dommedagens rædsler.

Vi ser, at et lands politik ikke mere kan være isoleret fra andre lande, men bliver mere og mere knyttet sammen med disses politik. Og politikken bliver således en verdenspolitik. Det er denne verdenspolitik, vi ser virkningerne af i form af F.N. og alle de mange politiske sammenslutninger i form af forretningsanliggender, i form af turismeaftaler, i form af fredsaftaler og mange, mange andre former for sammenslutninger og samarbejde. Verden er allerede ved at blive en samlet nation, i hvilken alle nationer, såvel stormagter som små nationer, er provinser. Omvæltningen i Afrika, Asien, Kina o. s. v. er kun led i skabelsen af den balance, som alle stater til slut må komme i over for hverandre.

At dette ikke kan ske uden krig og lidelser, skyldes væsenernes manglende humanitet. Men det er jo netop den, de får udviklet igennem deres krigsindstilling og

uforstand eller manglende viden om den guddommelige verdensplan. Der er ingen grund til for de mennesker, der ikke vil krig, at bekymre sig for deres fremtid, for så vidt de da selv lever uden at skabe mord og drab på dyr og mennesker. Man må her huske på, at det ikke er nogen livsbetingelse for mennesket at dræbe dyr for at leve.

Vi er således vidne til fuldbyrdelsen af en stor guddommelig plan med menneskeheden. Den føres gradvis frem imod en større og større humanitets- eller kærlighedsudvikling, der vil gøre verden til én stat, ét folk, én nation. Alt dette vil betyde et så overordentligt stort gode for menneskeheden, at det langt overstiger, hvad den i sin fantasi i dag kan fatte.

Ethvert menneske er medejer af jorden. Ingen kapitalister, ingen overordnede og ingen underordnede, ingen forretninger, ingen brug for penge. Alle er beskyttet af alle, alle elsker alle. Universets grundtone, kærligheden, er blevet livets daglige atmosfære i verdensstaten. Menneskets arbejdssevne vil i fremtidsstaten være det samme som det, en millionformue er i

dag. Men verdenspolitikken vil også fremme den materialistiske videnskab, og humaniteten vil fremme åndsvidenskaben eller kosmologien således, at den materialistiske videnskab og intuitionsvidenskaben eller de kosmiske analyser vil være forenede til én stor guddommelig videnskab, og verdensstaten vil blive det nye paradys på jorden eller „himmeriges rige”. Og menneskene vil således komme til at opleve paradiset allerede på det fysiske tilværelsesplan. Og den fortabte søn vil atter være forenet med sin fader.

INDHOLD

VERDENSRELIGION OG VERDENSPOLITIK

1. kap.	Det daglige livs mysterium ..	51
2. "	Hvorfor krig, ragnarok og lidelser?	53
3. "	Menneskenes misforståelse af de kristne verdensidealer	61
4. "	Hvad dommedagsepoken betyder	64
5. "	Religion og politik identiske ..	67